

בדשא אצל אביגדור

דן בן-דוד

אני מתגעגע לאריק. לא לשרון אלא לאריק איינשטיין, שעם שיריו גדלה כאן מדינה, ל"ארץ ישראל הישנה והטובה", לאריק שהוציא ב-1971, ביחד עם מיקי גבריאלוב, את האלבום "בדשא אצל אביגדור" עם השיר "אני ואתה נשנה את העולם. אני ואתה, אז יבואו כבר כולם." היו זמנים. בדשא אצל אביגדור, הפעם אצל אביגדור ליברמן, מנגינת ארץ ישראל כבר אינה אותה מנגינה. אותה נבחרת החלומות שהביאה לנו את "שתי גדות לירדן" לא תיארה לעצמה שהאידיאולוגיה תיחטף על ידי מנהיגות דתית שאין לה אלוהים. הראשונים לא הבינו את הזיקה בין דמוגרפיה, דמוקרטיה ומדינה יהודית. לחוטפים פשוט לא אכפת.

כדי לשמור גם על שלמות הארץ וגם על מדינה שתישאר יהודית ודמוקרטית, הגיעו צאצאיה האידיאולוגיים של הנבחרת החולמת לרעיון ה"טרנספר". אך מה לעשות שהעולם כבר אינו אותו עולם של המאות הקודמות. שכחו לומר לנבחרת החולמת שמה שעשו האירופאים בקולוניות והאמריקאים לאינדיאנים כבר חלף מן התרבות המערבית – וכדאי שמי שרוצה המשך הספקת מטוסי F16i להגנתו יקלוט זאת. לחוטפי החלום כמובן יש חלופה בשמים ל-F16i.

אביגדור ליברמן הבין את הבעיה ומציע פתרון. עוד רעיון מבריק מבית היוצר של מועדון הפוליטיקאים שאינם מסוגלים לראות מעבר לאפס. "אנחנו מציעים להזיז את הגבול כך שתושבי אום אל-פאחם יחיו בצדו המזרחי" בתמורה לגוש-עציון, אריאל, וכו', כתב במעריב ב-5 באוגוסט.

רעיון מבריק – עם בעיה קטנה אחת. חלק מזכויות היסוד של כל אזרח בישראל הוא חופש תנועה ברחבי המדינה, וזה כמובן כולל את החופש לבחור היכן ברצונו לגור. איזה משוגע יעדיף להישאר בבית העובר לריבונותה של מדינת עולם שלישי מושחתת ומסוכנת? האם ליברמן לקח בחשבון שמאות אלפי ערבים-ישראלים פשוט יעדיפו לעבור לחיפה, לתל-אביב ולירושלים במקום לאבו מאזן? האם העלות האזרחית הפנטסטית של הפינוי-פיצוי מעזה יכולה להוות בסיס משפטי לפיצוי מתפני המשולש שיעדיפו להשאר בישראל? איזו בעיה דמוגרפית – לשיטתו של ליברמן – תפטר כאשר נישאר עם אותה אוכלוסיה ערבית, עם אצבעות שטח דקות לאריאל ולמעלה אדומים, אך ללא מעבר חופשי לגליל דרך וואדי ערה? אולי ליברמן באמת מתכוון לשלול את אזרחותם של אזרחי מדינה מלידה? אך לפני כן, כדאי שישראל תתחיל לייצר בעצמה את כל צרכיה בתחומי הנשק, המזון, הביגוד והתרופות כי באותו יום תיסגר בפנינו הדלת אל העולם המערבי. אם תרצה אביגדור, אין זו אגדה. על רודזיה ודרום אפריקה כבר שמעת?

אין זה אומר שלא קיימת כאן בעיה. היא אכן קיימת והיא אף מתעצמת. כל עוד ערביי-ישראל מעדיפים מנהיגים כמו השייח ראאד סלאח, שדיבר לפני מספר ימים על מיליון ארונות קבורה לערביי ישראל, במקום מנהיגים המבטיחים מיליון בוגרי אוניברסיטה, טוב לא יהיה כאן.

ישנה חלופה אחרת, חלופה שהיתה צריכה להיות בעדיפות ראשונה מהקצה השמאלי של המפה הפוליטית בישראל ועד לקצה הימני: להתחיל להשקיע כמו שצריך בתשתיות החינוכיות, הפיזיות והבריאותיות של האוכלוסיה הערבית בישראל. להפסיק את האפליה נגדם ולאפשר לגברים ולנשים להשיג את ההשכלה הגבוהה ביותר ואת מקומות העבודה התואמים את כישוריהם. לספק להם את כל אותן זכויות שמקבלים היהודים בארץ – שאף אוכלוסיה ערבית אחרת במזרח התיכון אינה זוכה להן – ולהחיל על ערביי ישראל את אותן החובות, כולל חובת השירות למדינתם, כי גם להם יש במה להתגאות וגם להם יש הרבה מה להפסיד אם יקרה משהו למדינת ישראל.

לא רק ששיעורי הלידה יקטנו אצלם (אז הימין יוכל לשמוח) כתוצאה מאינטגרציה מלאה לתוך חיי המדינה, אלא שהשוואת התנאים הינה הדבר הנכון והאנושי לעשות (מה שישמח את שאר המדינה). כך צריכה להיראות ארץ ישראל החדשה והטובה בעתיד. אחרת, לא יהיה לנו כאן עתיד כמדינה יהודית, דמוקרטית ומוסרית.